

МІНІМІЗАЦІЯ ЗМІСТУ НАВЧАННЯ МОВИ ІВРИТ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ

Н.В.Бакуліна

Викладання мови іврит у школах з українською мовою навчання за новими типовими планами відбуватиметься з 1 класу. Одночасно існують школи, у яких діти починають вчити мову іврит з 5 або, навіть, з 7 класу. Кожний з цих періодів є початковим етапом навчання мови іврит і на кожному з них виникають особливі проблеми. Адже початковий етап встановлюється не часовими характеристиками, а рівнем сформованості відібраних мовленнєвих умінь та навичок на базовому рівні відображення мовної системи. Тому головною специфікою початкового етапу навчання мови іврит є мінімізація мовного матеріалу, його об'єм та доступність його сприйняття, репродукування та продукування учнями, форми введення та закріплення даного матеріалу на різних етапах тощо. Традиційно до об'єму початкового етапу навчання включають типові лексико-граматичні явища вивчуваної мови. У мові іврит типовими можуть бути, наприклад, категорії роду, числа, часу, особи, виду, ступенів порівняння. Також мінімізація мовного матеріалу для початкового етапу навчання передбачає відбір мовних та мовленнєвих засобів обов'язкових для засвоєння та які забезпечуватимуть певний рівень володіння мовою. Для мінімізації змісту навчання з мови іврит з одного боку ми спиралися на функціонально-смысловий підхід, при якому відбір та введення навчального матеріалу визначається змістом висловлювання, а з іншого було виділено основні елементарні граматичні одиниці. Так, елементарною звуковою одиницею було виділено склад, що складається з голосного звука та відповідно відкритий склад голосний-приголосний та закритий склад приголосний-голосний як елементарні розповіджувачі, від яких можна перейти до слів, що складаються з трьох, чотирьох та п'яти звуків. Причому склади, що позначаються одним або двома звуками є одночасно й словами. Поряд з елементарною звуковою одиницею було виділено елементарні граматичні одиниці. Ними стали такі явища: іменники чоловічого та жіночого роду однини та множини, які сполучаються з прикметниками та дієсловами, а також з ще одним іменником через дієслово; прикметники чоловічого та жіночого роду однини та множини як найпростіші розповіджувачі іменника; дієслова теперішнього та минулого часу однини та множини обох родів (у мові іврит прикметники та дієслова завжди стоять після іменника); особові займенники 1, 2, 3 особи однини; вказівні займенники в однині („це”, „цей”, „ця”); деякі форми присвійного займенника „мій”/ „твій”; „безформні слова” (ось, тут) та „питальні слова” (хто? що? де? як? який?); прийменники (у, на, до); частки (є, немає, так, ні); сполучники (та, також, або, але); порядкові та кількісні числівники першого десятка; деякі прислівники часу, місця, якості та напрямку дії .